

Het Boek Daniël - Nummer Honderdzevenennegentig

Profetische ontvouwingen: Christus' tweede verzameling en de eschatologische rol van de islam in het narratief van Openbaring

Jeff Pippenger
2024-04-29

Wij stellen nu vast dat een van de gebeurtenissen die door de zeven donderslagen worden voorgesteld, het werk van Christus is om Zijn volk ten tweeden male te vergaderen, waarmee Hij in juli 2023 is begonnen. De Milleritische geschiedenis wijst uit dat dit werk wordt volbracht tegen de achtergrond van de oorlogvoering van de islam als decor van de boodschap.

De boodschap is de Openbaring van Jezus Christus, die juist vóór het sluiten van de genadetijd wordt ontzegd, maar die boodschap wordt gedragen door (geplaatst binnen de context van) de boodschap van het derde wee. Juist op het ogenblik dat de Heer in 1849 voor de tweede maal Zijn hand uitstreckte, gaf zuster White commentaar op het schudden van de toornige volken, hetgeen een symbool is van de islam.

„Op 16 december 1848 gaf de Heere mij een gezicht van het schudden der machten van de hemelen. Ik zag dat, toen de Heere, bij het geven van de tekenen die door Mattheüs, Markus en Lukas zijn opgetekend, ‘hemel’ zei, Hij de hemel bedoelde, en dat, toen Hij ‘aarde’ zei, Hij de aarde bedoelde. De machten van de hemel zijn de zon, de maan en de sterren. Zij heersen in de hemelen. De machten van de aarde zijn degenen die op de aarde heersen. De machten van de hemel zullen geschud worden door de stem van God. Dan zullen de zon, de maan en de sterren uit hun plaatsen bewogen worden. Zij zullen niet vergaan, maar door de stem van God geschud worden.

„Donkere, zware wolken kwamen op en botsten tegen elkaar. De hemelruimte spleet open en rolde terug; toen konden wij door de open ruimte in Orion omhoogzien, vanwaar de stem van God kwam. De Heilige Stad zal door die open ruimte neerdalen. Ik zag dat de machten der aarde nu worden geschud en dat de gebeurtenissen in hun orde plaatsvinden. Oorlog en geruchten van oorlog, zwaard, hongersnood en pestilentie zijn eerst aan de orde om de machten der aarde te schudden; daarna zal de stem van God de zon, de maan en de sterren schudden, en ook deze aarde. Ik zag dat het schudden van de machten in Europa niet, zoals sommigen leren, het schudden van de machten des hemels is, maar dat het het schudden van de toornige volken is.” Early Writings, 41.

De historici bevestigen dat hetgeen in 1848 de naties van Europa deed beven, de activiteiten van de legers van de islam waren, want profetisch worden zij gesymboliseerd als de macht die de naties toornig maakt. In het eerste getuigenis van de Heere, toen Hij voor de tweede maal Zijn hand uitstreckte in de geschiedenis van 1840 tot 1844, bereikte de boodschap van de Middernachtsroep de kampbijeekomst te Exeter. Van daaruit tot 22 oktober 1844 overspoelde de boodschap de

oostkust van de Verenigde Staten als een vloedgolf. Die beweging was voorafgeschaduwd door Christus' triomfantelijke intocht in Jeruzalem, en het was een ezel die Christus Jeruzalem binnen droeg.

De boodschap van de Middernachtsroep vertegenwoordigt de gehele profetische boodschap van de Openbaring van Jezus Christus, maar die Openbaring wordt geplaatst binnen de context van de islam van de derde wee, die de volken vertoornt, want het is de islam die de boodschap draagt die de Openbaring van Jezus Christus is. Jezus is de Leeuw uit de stam van Juda, en Hij is verbonden aan de boodschap van de „ezel”.

Juda, gij zijt het, u zullen uw broeders prijzen; uw hand zal zijn op de nek van uw vijanden; uws vaders kinderen zullen zich voor u neerbuigen. Juda is een leeuwenwelp; van de roof zijt gij opgeklommen, mijn zoon; hij kromde zich, hij legde zich neer als een leeuw, ja, als een oude leeuw; wie zal hem doen opstaan? De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Silo komt; en Hem zal de gehoorzaamheid der volken zijn. Hij bindt zijn veulen aan de wijnstok en het jong van zijn ezelin aan de edele wijnstok; hij wast zijn klederen in wijn en zijn gewaad in druivenbloed: zijn ogen zullen rood zijn van wijn en zijn tanden wit van melk. Genesis 49:8–12.

Het is door Juda dat „de verzameling van het volk” tot stand wordt gebracht. Christus, als Juda, is ook de „Wijnstok”, en de „edele wijnstok” is gebonden aan het „veulen van een ezelin”. Zijn „klederen” worden gewassen in „wijn”, hetgeen „het bloed der druiven” was. Christus begon Zijn bloed te vergieten in Gethsémané, toen Hij bloed zweette, en Gethsémané betekent de „olijfpers”. Van Gethsémané tot aan het kruis vergoot Hij Zijn kostbaar bloed om alle mensen tot Zich te vergaderen.

Nu is het oordeel over deze wereld; nu zal de overste van deze wereld buitengeworpen worden. En Ik, wanneer Ik van de aarde verhoogd zal zijn, zal allen tot Mij trekken. Dit zeide Hij, te kennen gevende hoedanige dood Hij sterven zou. Johannes 12:31–33.

Christus' werk om alle mensen tot Zich te trekken is een proces in twee stappen, want Hij vergadert eerst de „verdrevenen van Israël” en gebruikt hen vervolgens als een banier om Zijn andere kudde te trekken.

Ik ben de goede Herder, en Ik ken de Mijnen, en word door de Mijnen gekend. Gelijk de Vader Mij kent, zo ken Ik ook de Vader; en Ik geef Mijn leven voor de schapen. En Ik heb nog andere schapen, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik toebrengen, en zij zullen Mijn stem horen; en het zal worden één kudde en één Herder. Johannes 10:14–16.

De honderdvierenveertigduizend zijn de „schapen” die Hem kennen. De „andere schapen” zijn Zijn kudde die uit Babylon uitkomt wanneer zij het banier zien en horen. Voordat Hij Zijn banier verheft, die Zijn schapen zijn, vergadert Hij hen eerst voor de tweede maal. Die lijn van de heilige geschiedenis stemt overeen met de verzen dertien tot en met vijftien van Daniël hoofdstuk elf, en is derhalve in overeenstemming met de verborgen geschiedenis van vers veertig. Zij vertegenwoordigt de lijn van de ware protestantse hoorn die verloopt binnen de geschiedenis van de afvallige protestantse hoorn, de afvallige republikeinse hoorn en de komst van de hoer van

Tyrus, vlak vóór de zondagswet van vers eenenveertig. De lijn van de ware protestantse hoorn vertegenwoordigt zowel de geschiedenis alsook de boodschap waarin de honderdvierenveertigduizend worden verzegeld.

De „verstotenen van Israël” vertegenwoordigen een lijn in tegenstelling tot de „vergadering der spotters”, zoals Jeremia hen aanduidt, of zoals de „synagoge van Satan”, zoals Johannes hen aanduidt in Openbaring, hoofdstukken twee en drie, waar de gemeenten van Smyrna en Filadelfia worden aangesproken. De Filadelfiërs vertegenwoordigen de „honderdvierenveertigduizend” van Openbaring, hoofdstuk zeven, en Smyrna is „de grote schare” van hetzelfde hoofdstuk, die niet geteld kan worden. De twee klassen van verlost en in de laatste dagen zijn in strijd met hen die liegen en die in de synagoge van Satan zijn, en beweren dat zij Gods volk zijn, want zij zeggen dat zij Joden zijn.

De lijn van de ware protestantse hoorn bestaat uit de controverse die er bestaat tussen henzelf en het vroegere verbondsvolk dat dan wordt voorbijgegaan. In dezelfde geschiedenis verkeren de getrouwen ook in controverse met de lijn van het afvallige protestantisme en het katholicisme. Die drie religieuze entiteiten vertegenwoordigen de draak, het beest en de valse profeet op microniveau binnen de lijn van de ware protestantse hoorn.

„Ik zag dat de naamkerk en naamadventisten, evenals Judas, ons aan de katholieken zouden verraden om hun invloed te verkrijgen teneinde tegen de waarheid op te treden. De heiligen zullen dan een onbekend volk zijn, weinig bekend bij de katholieken; maar de kerken en naamadventisten die van ons geloof en onze gebruiken weten (want zij haatten ons omwille van de sabbat, omdat zij die niet konden weerleggen) zullen de heiligen verraden en hen bij de katholieken aangeven als degenen die de instellingen van het volk veronachtzamen; dat wil zeggen, dat zij de sabbat onderhouden en de zondag veronachtzamen.” Spalding and Magan, 1, 2.

Wij hebben deze passage eerder behandeld en daarbij vastgesteld dat de uitdrukking „naamkerk” en de uitdrukking „naam-adventist” een andere betekenis en toepassing zouden hebben gehad toen Zuster White deze woorden neerschreef. Toch spraken de profeten meer voor de laatste dagen dan voor hun eigen geschiedenis; daarom zou in deze passage de naamkerk in de laatste dagen het afvallige protestantisme zijn. Het woord „nominaal” betekent „alleen in naam”.

De zogenoemde protestantse kerk hield in 1844 op tegen Rome te protesteren, toen zij in opstand kwam tegen het door het geloof binnengaan in het Heilige der Heiligen, waar zij had kunnen erkennen dat de sabbat van de zevende dag de juiste dag van eredienst is. In plaats daarvan behield zij de aanbidding van de zon, wat het merkteken van het katholicisme is. Het is onmogelijk tegen Rome te „protesteren”, wat de enige betekenis is van het woord „protestants”, indien men haar symbool van gezag heeft aanvaard, dat de Roomse kerk herhaaldelijk heeft aangewezen als haar gezag om in de Bijbel de dag van eredienst te veranderen van de sabbat van de zevende dag in de zondag.

„Naamadventisten” zijn zij die belijden Zevendedagsadventisten te zijn, maar zij worden ook aangeduid als Judas, het symbool van een discipel die zijn belijdenis heeft verraden. De nominale

Zevendedagsadventkerk zal de „heiligen” haten, en die heiligen „zullen” dan „een onaanzienlijk volk” zijn. Zij haten de onaanzienlijke heiligen „vanwege de sabbat”, een waarheid die zij niet kunnen „weerleggen”. De sabbatswaarheid in de geschiedenis van Zuster White was de sabbat van de zevende dag, maar zij is een type van de sabbatswaarheid van de laatste dagen, die niet weerlegd kan worden, en dat is de leer die voor het eerst door het Laodicese Zevendedagsadventisme werd verworpen in hun opstand in 1863. Die leer was de eerste fundamentele waarheid die door William Miller werd ontdekt, en zij vertegenwoordigt de fundamentele waarheden van het adventisme waarin de naamadventisten weigeren te wandelen, zoals voorgesteld door Jeremia’s oude paden. Die sabbatswaarheid is de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig.

De lijn van het ware protestantisme, bestaande uit Filadelfia en Smyrna, wordt verraden door hen die door Judas worden voorgesteld. Judas verbond zich ertoe Jezus driemaal te verraden en identificeert daarmee een voortschrijdend verraad dat aan het kruis voorafging en daar zijn voltooiing vond. Vers zestien van Daniël elf stelt de zondagswet voor, die door het kruis werd voorgesteld als type. Daarom wordt in de verzen die voorafgaan aan de zondagswet van vers zestien, die tevens de zondagswet van vers eenenveertig is, een drievoudig verraad over de heiligen van de laatste dagen gebracht. Het verraad vindt plaats gedurende de periode waarin de Heer Zijn banier van de laatste dagen voor de tweede maal bijeenvergadert.

En te dien dage zal er een wortel van Isaï zijn, die tot een banier der volken zal staan; naar hem zullen de heidenen vragen; en zijn rust zal heerlijk zijn. En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere voor de tweede maal Zijn hand zal uitstrekken om het overblijfsel van Zijn volk, dat overgebleven zal zijn, weder te verwerven, uit Assyrië, en uit Egypte, en uit Pathros, en uit Cusj, en uit Elam, en uit Sinear, en uit Hamath, en van de eilanden der zee. En Hij zal een banier oprichten voor de volken, en de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden van Juda bijeenbrengen van de vier hoeken der aarde. Ook zal de nijd van Efraïm wijken, en de tegenstanders van Juda zullen uitgeroeid worden; Efraïm zal Juda niet benijden, en Juda zal Efraïm niet benauwen. Maar zij zullen de Filistijnen op de schouders vliegen, westwaarts; tezamen zullen zij hen van het oosten beroven; zij zullen hun hand uitstrekken naar Edom en Moab; en de kinderen Ammons zullen hun gehoorzamen. Jesaja 11:10–14.

Jesaja duidt in vers tien de historische setting van deze passage aan met de uitdrukking „te dien dage”. Die „dag” is derhalve reeds aangeduid in de verzen die aan vers tien voorafgaan. Wanneer wij dit specifieke profetische betoog terugvolgen tot een verwijzing die ons in staat stelt vast te stellen wanneer „die dag” is, komen wij uit bij vers één van hoofdstuk tien.

Wee hun die onrechtvaardige verordeningen uitvaardigen en voorschrijven wat slechts ellende brengt. Jesaja 10:1.

Zuster White identificeert het „onrechtvaardige besluit” van dit vers als de spoedig komende zondagswet:

„Er is een afgodische sabbat opgericht, zoals het gouden beeld werd opgericht op de vlakte van Dura. En zoals Nebukadnezar, de koning van Babylon, een bevel uitvaardigde dat allen die niet

zouden neerbuigen en dit beeld aanbidden, gedood moesten worden, zo zal er een afkondiging worden gedaan dat allen die de zondagsinstelling niet zullen eerbiedigen, gestraft zullen worden met gevangenschap en de dood. Zo wordt de sabbat des Heren met voeten getreden. Maar de Heere heeft verklaard: ‘Wee hun die onrechtvaardige verordeningen uitvaardigen, en voorschriften opschrijven die zij tot kwelling hebben voorgeschreven’ [Jesaja 10:1]. [Zefanja 1:14–18]” Manuscript Releases, deel 14, 92.

De context van de tweede maal dat de Heer Zijn volk bijeenvergadert, wordt geplaatst in de geschiedenis van de naderende crisis van de zondagswet, want in vers twaalf van hoofdstuk tien spreekt Jesaja over het feit dat de Heer een werk onder Zijn volk voleindigt voordat Hij Zijn uitvoerend oordeel brengt bij het onrechtvaardige decreet, dat de zondagswet is.

Daarom zal het geschieden, wanneer de Heere Zijn gehele werk op de berg Sion en aan Jeruzalem volbracht heeft, dat Ik bezoeking zal doen over de vrucht van het trotse hart van de koning van Assyrië en over de hoogmoed van zijn verheven blikken. Jesaja 10:12.

Het „werk over Sion en over Jeruzalem”, dat de Heer „volbrengt” voordat de bestraffing van het pausdom aanvangt bij de zondagswet, is de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend. In Ezechiël hoofdstuk negen gaat de man met de schrijversinktpot door Jeruzalem en brengt een teken aan op hen „die zuchten en jammeren over al de gruwelen die in het land” en in de kerk gedaan worden. Dat werk omvat het proces waarin de Heer de verdrevenen van Israël ten tweeden male bijeenverzamelt. Hij verzamelt hen uit de vier hoeken der aarde, en de „vier hoeken der aarde” worden voorgesteld door acht geografische gebieden. Acht is het symbool van het beproevingsproces van het beeld van het beest, en identificeert aldus dat de uiteindelijke vergadering van hen die het banier zouden zijn, plaatsvindt gedurende de periode waarin de beproeving van het beeld van het beest op aarde wordt voltrokken.

De eenheid die wordt voorgesteld door „Efraïm” dat „Juda niet benijdt, en Juda” dat „Efraïm niet benauwt”, vindt plaats wanneer de tegenstanders van Juda worden afgesneden. Profetisch gezien worden de vroegere verbondsgenoten, voorgesteld door Judas, of de synagoge van Satan, of de vergadering der spotters, of de protestanten van de Milleritische geschiedenis, of de Joden van Christus’ geschiedenis, „afgesneden” bij de eerste teleurstelling. Wanneer Jeremia juist die geschiedenis voorstelt, werd hem opgedragen dat hij nooit kon terugkeren tot de vergadering der spotters, hoewel zij tot hem konden terugkeren als zij verkozen zich te bekeren.

Vanaf 18 juli 2020 tot aan de zondagswet vergadert de Heer Zijn volk van de laatste dagen voor de tweede maal. Hij vergadert hen uit de gehele wereld, gedurende een periode waarin Hij Zijn gehele werk aan Juda en Jeruzalem voltooit. In die verzegelingstijd zal Gods volk van de laatste dagen obscuur zijn, maar niettemin geconfronteerd worden met een drievoudige verbintenis die zich tegen hun werk verzet.

Het katholicisme is het beest van de drievoudige unie, en een van haar dochters is de klasse die Zuster White aanduidt als de naamkerk. Zij vertegenwoordigen de valse profet. De nominale Laodiceaanse adventisten, voorgesteld door Judas, zijn in deze voorstelling de draak. De opstand van 1863 werd voorafgebeeld door de opstand van het oude Israël bij het eerste Kades, toen zij

ervoor kozen de boodschap van Jozua en Kaleb te verwerpen en naar Egypte terug te keren. Egypte is een symbool van de draak.

Mensenkind, richt uw aangezicht tegen Farao, de koning van Egypte, en profeteer tegen hem en tegen geheel Egypte. Spreek en zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik ben tegen u, Farao, koning van Egypte, de grote draak, die ligt te midden van zijn rivieren, die gezegd heeft: Mijn rivier is van mijzelf, en ik heb die voor mijzelf gemaakt. Ezechiël 29:2, 3.

De opstand bij Kades vertegenwoordigde de tiende beproeving in een beproevingsproces dat de verwerping en de dood teweegbracht van het uitverkoren volk dat uit Egypte was geleid, en was een voorafbeelding van de laatste beproeving van een beproevingsproces dat op 22 oktober 1844 over het Filadelfische Milleritische adventisme werd gebracht en werd voltooid met de opstand van 1863. Aan het uiterste einde van de geschiedenis van het oude Israël riepen de Joden: “Weg met Hem, weg met Hem, kruisig Hem.” Pilatus zeide tot hen: “Zal ik uw Koning kruisigen?” De overpriesters antwoordden: “Wij hebben geen koning dan de keizer.” In de eerste opstand en de laatste opstand verkoos het voormalige bondsvolk een symbool van de draak (Egypte en het heidense Rome) als zijn koning te erkennen.

Op 18 juli 2020 werden de „tegenstanders van Juda” „afgesneden” en werd de tempel van de honderdvierenveertigduizend opgericht. Het enige wat nog overbleef, was dat de tempel gereinigd zou worden, voorafgaand aan het plotseling komen van de Boodschapper van het Verbond tot Zijn tempel. De tempel van de Milleritische geschiedenis werd in zesenvestig jaar opgericht, van 1798 tot 1844. Bij de eerste teleurstelling van 19 april 1844 werden de protestanten afgesneden en werden zij deel van de synagoge van Satan, de vergadering van spotters, een dochter van Rome. Vanaf dat moment tot 22 oktober 1844 vond een reinigingsproces plaats, voorafgaand aan het feit dat de getrouwen Christus volgden in het Allerheiligste, opdat Hij het werk zou volbrengen Zijn Goddelijkheid met hun menselijkheid te verenigen.

De geschiedenis van de ware protestantse hoorn, die vlak vóór het onrechtvaardige decreet ten tweeden male wordt vergaderd, opdat zij het vaandel zouden zijn dat God gebruikt om Zijn andere kudde uit Babylon te roepen, voltrekt zich in dezelfde periode waarin de afvallige Republikeinse en protestantse horens zich met elkaar verenigen en geestelijke hoererij bedrijven, en aldus één vlees, of één tempel, worden, hetgeen het beeld van het beest is. Gods tempel vormt tegelijkertijd het beeld van Christus.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

Het woord dat van de HEERE tot Jeremia kwam, luidende: Ga staan in de poort van het huis des HEEREN, en roep daar dit woord uit, en zeg: Hoort het woord des HEEREN, gij allen van Juda, die door deze poorten binnengaat om de HEERE te aanbidden. Zo zegt de HEERE der heerscharen, de God van Israël: Betert uw wegen en uw handelingen, dan zal Ik u doen wonen in deze plaats. Vertrouwt niet op leugenachtige woorden, zeggende: Des HEEREN tempel, des HEEREN tempel, des HEEREN tempel zijn deze. Want indien gij uw wegen en uw handelingen grondig betert; indien gij recht naar waarheid oefent tussen een man en zijn naaste; indien gij de vreemdeling, de wees en de weduwe niet verdrukt, geen onschuldig bloed

vergiet in deze plaats, en niet achter andere goden wandelt, uzelf ten verderve: dan zal Ik u doen wonen in deze plaats, in het land dat Ik uw vaders gegeven heb, van eeuw tot eeuw. Zie, gij vertrouwt op leugenachtige woorden, die geen nut doen. Zult gij stelen, moorden en overspel plegen, valselyk zweren, voor Baäl reukwerk ontsteken, en achter andere goden wandelen die gij niet gekend hebt; en dan komen en voor Mijn aangezicht staan in dit huis, dat naar Mijn Naam genoemd is, en zeggen: Wij zijn verlost — om al deze gruwelen te bedrijven? Is dit huis, dat naar Mijn Naam genoemd is, in uw ogen een rovershol geworden? Zie, ook Ik heb het gezien, spreekt de HEERE.

Maar gaat nu toch naar mijn plaats die te Silo was, waar Ik in het eerst mijn Naam gevestigd heb, en ziet wat Ik daaraan gedaan heb vanwege de goddeloosheid van mijn volk Israël. En nu, omdat gij al deze werken gedaan hebt, spreekt de HEERE, en Ik tot u gesproken heb, vroeg op zijnde en sprekende, maar gij niet gehoord hebt; en Ik u geroepen heb, maar gij niet geantwoord hebt; daarom zal Ik aan dit huis, dat naar mijn Naam genoemd is, waarop gij vertrouwt, en aan de plaats die Ik u en uw vaders gegeven heb, doen gelijk Ik aan Silo gedaan heb. En Ik zal u van voor mijn aangezicht wegwerpen, zoals Ik al uw broeders weggeworpen heb, namelijk heel het zaad van Efraïm. Bid dan niet voor dit volk, hef voor hen geen geroep noch gebed op, en doe geen voorbede bij Mij; want Ik zal u niet horen. Ziet gij niet wat zij doen in de steden van Juda en op de straten van Jeruzalem? Jeremia 7:1–17.